

Nega'm
la bellesa, la puresa
que t'allunya, l'hora
d'anar-me'n, el silenci
perfecte, sense esborranys.
Dona'm
eixa abraçada on solament tu
m'abrades, i torna al forat
nu que desocupes
quan et vesteixes
d'absència.
No hi ha terra
promesa, banderes,
i la memòria és una fada
tan despistada, i tan dolça,
que correm el risc
d'acatar-la.
Creixem, aprenem a ser
distància i llast, però
el teu llençol és encara
el meu llençol i és
un sol llençol i és
encara el mar.